

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Aprilis, Maii & Ivnii

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Martyrivm SS. Primi & Feliciani. ex eo quod est apud Surium. Paßi sunt
anno Domini 303. Marcell. Pap. 7. Dioclet. & Max. 20.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42716

mulo clausa fuere, duæ niuei candoris columbæ
cælitus demissæ, alarum applausu sancto gratu-
lari visæ sunt; & eccè alia quædam de tumulo
descendens, pari candore cum duabus illis ad
cælos euolauit.

Peractis autem beatissimi athletæ inferijs,
Rex Clotarius viri sancti corpus, nouæ ecclesiæ
fabrica honorare voluit, sed morte præuentus,
id negotij Sigeberto filio suo commisit; qui ec-
clesiam sanè insigni opere visendam, construxit
& auro atque argento, ac necessarijs in officio
ecclesiastico ornamentorum varietatibus exor-
nauit egregiè, ac postremò, censu, redditibusq;
regijs excellenter ditauit; & quod multo præ-
clarior est, viros pietate & eruditione præstan-
tes, vndecunq; euocauit: qui die nocteq;e, di-
uinas ibidem Deo laudes exoluerent. Ibi verò
per beatissimi Pôtificis Medardi meritum, glo-
riosa fulgent miracula; ibi varijs detenti infir-
mitatibus, grata consequuntur remedia; ibi pec-
catores graui conscientie pondere pressi, sub-
leuamen sentiunt, & Christi gratiam abundan-
ter obtinent; quam nobis idem Dominus, sancti
Confessoris sui intercessione quoque largiri di-
gnetur.

MARTYRIVM SS. PRIMI & FELICI. C Baron.
Annal. rom.
& in not.
mart. rom.

*ani. ex eo quod est apud Surium. Passi sunt anno
Domini 303. Marcell. Pap. 7. Dioclet. & Max. 20.*

Primus & Fœlicianus ciues Romani, ac Iunij.
Christianæ religionis cultores eximij, eâ
maximè ob rem compræhensi, & in vincu-
la missi sunt: quòd idola negarent, se responsa
Nnn 3 dare

dare posse, nisi prius hi duo athletæ dijs sacrificarent. Sed cùm illi de Christi bonitate egregiè confisi, non modò vincula, sed mille mortis genera, impio dæmoniorum cultui præponerent, lætiq̄ue carceris squallorem vinciti subirèt, nocte concubia, Angelus Domini, fractis cathenarum vinculis, illæfos abire concessit.

Angel' eos
è carcere li-
berat.

Post dies verò aliquot iterum compræhensi, Imperatoribus Diocletiano & Maximiano oblati sunt, qui eos ad phanum Herculis deduci iusserunt, vt thura idolo offerret. At illi, spreto eorum imperio, constanter amentiam redarguerunt, impietatemq̄ue detestati sunt. Igitur carnifices cùm cernerent beatos martyres in confessione Christi immobiles, mortem in desiderio habere, virgis eos crudeliter ceciderunt; sed eo supplicio, virtutem constantiamq̄; illis maiorem addiderunt. Quod cùm ex militum relatu Imperatores audirent, irati vehementer, tradiderunt eos Promoto, Numentanæ ciuitatis præsidis; qui eos ferro vincitos, tertio decimo miliario, via Numentana, in carcerem misit; vbi sancti martyres, precibus & hymnis, Dei bonitatem nunquam celebrare cessarunt.

Ceduntur a-
trociter vir-
gis.

Post multum verò temporis, in foro ad tribunal producti, dijs sacrificare iussi sunt. Cumq̄ue eadem constantia qua prius, tam immane scelus execrarentur, alter ab altero separatus est, vt diuisos facilius ad impietatem impelleret. Et primò quidem Feliciano minæ pariter ac blanditiæ adhibita, quas ille cùm irrideret, plumbatis immaniter cæsus est. Cæsum deindè Præses interrogat: vellentne potiùs dijs immolare, & iucundos cum gloria dies eligere, quàm nouis iterù supplicijs macerari. Cui Sanctus; Quos

Rursus in
carcerem
mittuntur.

Felicianus
plumbatis
verberatur.

tu

tu mihi dies iucundos commemoras? Octoginta iam ætatis annos habeo, & triginta plus minus, Christi cognitione illustratus, illi summa cum animi mei voluptate deseruio: & iam tu mihi caduca, & vana huius mundi oblectamenta arripienda persuadebis? Ego verò Christo Deo meo, ad extremum vsq; vitæ spiritum adhærere decreui, qui me tuis è manibus liberabit. Hęc & his similia dicentem, Præses ad stipitem ligari, & manibus pedibusq; acutos clauos insigi præcepit. At ille confixus, in Christi laudibus permansit immobilis, totoq; triduo varijs tortus supplicijs, Deo sine fine gratias agebat, cælestique alimonia reffectus, tyranni inuidiam mirabiliter superabat. Ea res Præsidentem habebat pessimè. Itaque præcepit vt flagellis cæsum, è ligno deponerent: & omni solatio destitutum, in custodia seruarent.

Eo amoto, confestim Primum adduci iussit, cui falsò persuadere conatus est, Felicianum, abiurato Christi cultu, dijs immolasse. At Primus ab Angelo iam antè de Feliciani constantia edoctus, constanter Præsidentem mendacij redarguit, dixitq; fratrem suum in vinculis pro Christi nomine comiectum, haud secus atque in paradyso lætari. Tunc Præses fustibus eum validissimè cædi, & latera lampadibus exuri iussit. At ille in eculeum leuatus, & lampadibus vstus plallebat. Igne nos examinasti, sicut examinatur argentum. Post hæc, Domine, dicebat, benedico te, Iesu Christe, Rex meus, quia in te confidens, nihil sentio eorum quæ mihi à Sathanæ ministris inferuntur. Præses his auditis in furorem conuersus, iussit eum de eculeo deponi, simulq; bulliens plumbum, in os eius infundi. Hęc

Atrocissimè
cruciatur,

Primus fustibus
immaniter cæditur.
Psalm. 65.

Vide tyrannidem.

autem supplicia, præfente Feliciano ei infer-
bat, ut is horrore eorum victus, à confessione re-
filiret. At Primus plumbum instar aquæ frigidæ
exhaustit, dixitque Præsidi: Ecce non est à me se-
paratus, quem tu dicebas dijs vestris immolasse.
En adunati sumus in gloriam redemptionis,
ne vlla nos tenebrarum caligo circumueniat.

Tunc Præses seu furijs quibusdam agitatus,
iussit eos in amphitheatrum deduci, simulque
duos leones ingentes, quorum rugitus omnes e-
ius vrbs ciues exterruit, immitti. Sed leones cū
impetu currentes, mox ut ad martyres venêre,
& ad pedes illorū se volutantes, mirè illis blandi-
diri, & gratulari visi sunt. Voluit igitur Præses,
ut illis reuocatis, vrsi ferocissimi dimitterêtur:
sed illi quoque omnis feritatis oblitī, ad eorum
se vestigia pronoluebant. Tum verò martyres:
En Præses inique, inquit, feræ agnoscunt crea-
torem suum, & vos cæcitate mentis percussi,
non agnoscitis eum, qui vos ad imaginem & si-
militudinem suam creare dignatus est? Tum ve-
rò populus inter se fremitus dare, & infinitos in
cælum clamores tollere cœpit; & viri ampliùs
quingenti, fidē ex animo amplexi, Christo cum
omnibus suis nomina dederunt.

Cernens verò Præses se illos superare non
posse, permultosque eorum constantia permo-
tos, ad Christum accedere, capitis in eos senten-
tiam protulit: quam læti martyres exceperunt.
Corpora autem illorum canibus proiecta sunt;
sed neque canes, neque aues, neque muscæ qui-
dem ea attigêre. Porro noctu à Christianis fide-
libus rapta, & ad Arcus Numentanos, intra are-
narium deportata sunt. Vbi hymnis & psalmis
per dies triginta fideles vacantes, honorificè ea
sepe-

Leones in
martyres
immissi, mā-
suehant.

Item vrsi.

Multi cre-
dunt.

Ceduntur
capite mar-
tytes.

sepelierunt. Magna verò illic beneficia in præsentem vsque diem exuberant. Annis autem aliquot euolutis, cessante persecutione, honorificam eis basilicam ibi construxerunt, quartodecimo ab vrbe Roma milliario. Corpora verò prædictorum martyrum, à Theodoro Papa indè eleuata, & in urbem translata, recondita sunt in Basilica S. Stephani protomartyris, multaq; dona ibidem ab eo oblata. Exstant autem adhuc, vetustissimæ ipsorum sacræ imagines, musiuo opere intextæ, in eadem antiqua S. Stephani memoria, in monte Cælio posita.

MORS SPONTANEA, S. PELAGIAE, C. Bar. To 3. Annal. & in Not. Mat. R.
virginis Antiochena: ex præclaris Encomijs S. Chrysostomi; quam oppetijt, Anno Domini 309. persecutionis 3. sub Maximino in Oriente regnante,

Beaata virgo Pelagia, tanta cum voluptate Iunio. Mira alacritate properat ad mortem.
 ad mortem cucurrit, vt neque carnificum manus expectârit, neque in iudicium ingressa fuerit, sed proprij animi studio & summa alacritate, illorum sæuitiam anteuertit. Parata erat ad cruciatus, tormentaque, & omne suppliciorum genus perferendum: sed metuebat amen, ne virginitatis coronam perderet. Cum enim capta à militibus, ad iudicem duceretur, illa se consilium mutasse prudenter simulauit: atque vt eius rei fidem faceret, vultu ipso hilaritatem præ se ferebat. Figmento igitur illo milites capti, & puellæ hilaritate decepti, humaniùs in illam se gerere ceperunt. Quæ cum ab ipsis petijisset, vt tamdiu liceret abesse, quoad ornatum sponsæ conuenientem sibi indu-

Nnn 5 due-